

סוכה פרק ראשון סוכה

עין משפט
גר מצוה

ל' א מ"י פ"ז מלכות
עומתה נעמת ללכות:
ל' ב מ"י פ"ג מלכות
עומתה נעמת ללכות:
ל' ג מ"י פ"ה מלכות
מיוחס ללכות ב סגן
לארץ כ:

ל' ד מ"י פ"ח מ"ח
ענת ללכות א:
ל' ה מ"י פ"ז מלכות
ללכות ב:

ל' ו מ"י פ"ג מלכות
עומתה נעמת ללכות:
ל' ז מ"י פ"ה מלכות
מיוחס ללכות ב סגן
לארץ כ:

ל' ח מ"י פ"ח מ"ח
ענת ללכות א:
ל' ט מ"י פ"ז מלכות
ללכות ב:

ל' י מ"י פ"ג מלכות
עומתה נעמת ללכות:
ל' י"א מ"י פ"ה מלכות
מיוחס ללכות ב סגן
לארץ כ:

ל' י"ב מ"י פ"ח מ"ח
ענת ללכות א:
ל' י"ג מ"י פ"ז מלכות
ללכות ב:

ל' י"ד מ"י פ"ג מלכות
עומתה נעמת ללכות:
ל' י"ה מ"י פ"ה מלכות
מיוחס ללכות ב סגן
לארץ כ:

ל' י"ו מ"י פ"ח מ"ח
ענת ללכות א:
ל' י"ז מ"י פ"ז מלכות
ללכות ב:

ל' י"ח מ"י פ"ג מלכות
עומתה נעמת ללכות:
ל' י"ט מ"י פ"ה מלכות
מיוחס ללכות ב סגן
לארץ כ:

ל' כ' מ"י פ"ח מ"ח
ענת ללכות א:
ל' כ"א מ"י פ"ז מלכות
ללכות ב:

ל' כ"ב מ"י פ"ג מלכות
עומתה נעמת ללכות:
ל' כ"ג מ"י פ"ה מלכות
מיוחס ללכות ב סגן
לארץ כ:

ל' כ"ד מ"י פ"ח מ"ח
ענת ללכות א:
ל' כ"ה מ"י פ"ז מלכות
ללכות ב:

ל' כ"ו מ"י פ"ג מלכות
עומתה נעמת ללכות:
ל' כ"ז מ"י פ"ה מלכות
מיוחס ללכות ב סגן
לארץ כ:

ל' כ"ח מ"י פ"ח מ"ח
ענת ללכות א:
ל' כ"ט מ"י פ"ז מלכות
ללכות ב:

ל' ל' מ"י פ"ג מלכות
עומתה נעמת ללכות:
ל' ל"א מ"י פ"ה מלכות
מיוחס ללכות ב סגן
לארץ כ:

ל' ל"ב מ"י פ"ח מ"ח
ענת ללכות א:
ל' ל"ג מ"י פ"ז מלכות
ללכות ב:

ל' ל"ד מ"י פ"ג מלכות
עומתה נעמת ללכות:
ל' ל"ה מ"י פ"ה מלכות
מיוחס ללכות ב סגן
לארץ כ:

ל' ל"ו מ"י פ"ח מ"ח
ענת ללכות א:
ל' ל"ז מ"י פ"ז מלכות
ללכות ב:

גפן כד רביעית יין לנזיר. פי' בקונטרס כד רביעית צהר
אסורי נזיר דליכא למוחן דלחמך צמח' נזיר (דף לז:)

ועליו וחרצין מלטרפין לשיעור רביעית יין דלם יתסם לכוס מלא
יין וילא ממנו רביעית יין ואינו דומה המשער בכוס מלא יין למשער
בכוס מלא מים דיין עב ואינו ממנה

ללאח אלא נכרן ונגדש על שפת הכוס
יוצר מן המים ובריש עירובין (דף ד.)
פי' בקונטרס גפן כד רביעית יין
לנזיר לחיוב מלקות משמע שרואה

לומר אם שטה רביעית יין ואין זה
מענין האחרים דמשערין בה מילתא
אחרתיו וכמו שפירש כלן עיקר ובי'
האי גוונא תניא בחוספחא דנזיר

כילד הוא עושה מביא כוס מלא יין
ומביא זית איגורי וטמן לטובו ושופע
אם שטה כיוצא בו חייב ואם לאו
פטור דברי ר' עקיבא ר' אלעזר בן

עזריה ואמר איש חייב עד ששטה
רביעית והסאה סוגיא דשעמטין כר'
אלעזר בן עזריה ואין לחוש בכך

דהכי נמי היא דעשר רביעית דפרק
שלשה מינין (מיר דף נח:)

כוחיה ואינו דלמירין הסם בפלוגתא לא
קמיירי לא חייש כזה אט"ג פליגי
עלה רבי עקיבא ובניו נמי איכא

בפלוגתא בפ' ג' מינין (דף לז:)

דאין ואיש חייב עד שיאלץ מן הענבים
כזית משנה ראשונה ואומרת עד
שישטה רביעית יין ר' עקיבא ואמר

אפילו שרה פחו ביין ויש בו לררף
כזית חייב ואמרין צמח' (דף נח:)

כזית חייב ואמרין נזיר לשטה
ובאילת עליו ולובניו נמי בעי רביעית

כמו בשמיה ור' עקיבא סבר כיון דלחמך קרא וענבים לחים ויבשים
לא יאלץ מה אילת בכזית אף כל בכזית כלומר אף שמה וקלח קשה

לגירסא ור' דהיא אשכחן דלמירין רביעית צמחיה דליכא למוחן דלחמך
לומר משמע ליה דכי קתני עד שיאלץ מן הענבים כזית הי"ה בשמיה

ומשנה ראשונה דלחמך עד שישטה רביעית הי"ה באילת אלא מן
נקיט אילת משום דליף מיניה לענין שמה ומר נקיט שמה משום

דליף מיניה לענין אילת ור"ח גרים שם בנזיר ח"ק לא מודמה לה
לכל אסורי נזיר לאילת וכן מלא בספר יצן ויש ספרים שכתבו

בזן ולא מודמי להו לאסורי נזיר לשמה והכל אחד אבל לאילת
ניחא טפי פי' משנה ראשונה מולקת בין אילת לשמה ולא ילפינן

מהדדי ולגירסא זו היא אילת בכזית לכולי עלמא ובשעמטין גרס
ר"ח כזית יין לנזיר ואחיה ככ"ע דלחמך וקשה לפי' ר"ח

י"ה לבוש כליו וסנדליו ברגליו ומבעותיו
באצבעותיו הוא שמוא מיד והן מהורים עד
שישהה בכדי אכילה פרס, פתחמין ולא פת
שעורין, מיסב ואוכל בליפתן ועושה דתנן

מעצם כשעורה בממא במגע ובמישא ואינו
ממא באהל יפה כד רביעית יין לנזיר
חמא בכנורגרת להוצאת שבת חמא דתנן
וכל כלי בעלי בתים שעורין כרמנים ארץ

דבשמן (ורבש) ארץ שכל שיעוריה בותים
כל שיעוריה סלקא דעתך הא איכא הני
דאמרין? אלא אימא שרוב שיעוריה בותים
דבש בכוחבת הגסה ביום הכפורים אלמא

דאורייתא ניהו איתסברא שיעורין מי כתיבי
אלא *הלכתא ניהו וקרא אסמכתא בעלמא
הוא. הציצין דאורייתא ניהו דכתיב *ורחץ

(את בשרו) במים *שלא יהא דבר חוצץ
בינו לבין המים *כי אתאי הלכתא לשיעור
כדרבה בר בר חנה *דאמר רבה בר בר חנה

***נימא אחת קשורה חוצצת שלש אינן**
חוצצות ושתיים אינן יודע, שיעור נמי דאורייתא
ניהו דכתיב *ורחץ את בשרו במים *את

הטפל לבשרו ומאי ניהו שיעור? כי אתאי
הלכתא לכרדבי יצחק דאמר רבי יצחק
דבר

היה לבוש כליו. דליקרו להו בגדיו: הוא טמא מיד. דכתיב והבא
אל הבית טמא: וכן פהרין עד ששהה. דכתיב (ויקרא יד) והאוכל

בבית יבכם גוף ודרשין בתי"כ אין לי אלא חולץ שוכב, וחולץ בלא
שוכב, ולחץ בלא חולץ, לא חולץ ולא שוכב כתיב חולץ יבכם בגדיו

ואם סופנו לרבות הכל מה ת"ל
והאוכל ייתן שיעור לנזיר כד אילת
שלין טעון כיוצא בגדים עד ששהה
כד אילת, וגופו טמא מיד דהכי

כתיב והבא אל הבית טמא ולא כתיב
כיוצא בגדים והאוכל בבית דהיינו
שוכה כד אילת והאוכל בגדיו: אכילת
פרס. חלי ככר שיערו חכמים איתו

למון שתי סעודות לעירוב דתנן
בעירובין (דף פב:) חליה לבית המטעג:
פת חמין. שתייה מועפת משל
שעורים: מיסב. דהיינו דרך אילת

מי שטא מיסב הוא עסוק באילת
ואינו ערוך בדברים אחרים: עלם
כשעורה מן המטה ואינו טמא באהל.

כשיעור זה עד שיהא עורה או לגלות
שלמה או רוב מנין אברי חס:
גפן. מה שיעורו בו: כד רביעית יין.

צהר אסורי נזיר דליכא למוחן
דלחמך במסכה נזיר (דף לז:)

ולובניו ועליו מלטרפין לשיעור רביעית
יין שאם יתסם לכוס מלא יין עד
שילא ממנו רביעית יין, ואין דומה

המשער בכוס מלא מים למשער ביין
משום דיין עב הוא ואינו ממנה ללאח
אלא נכרן ונגדש על שפת הכוס יוצר

מן המים: מלכה. מה שיעורו זה:
בכנורגרת והאלת שפת. שיעורו בכל

האוכלים: כל כלי בעלי בתים שיעורין. בנזון. דעד
שיקב כמוליך רמון שם כלי עליו ומקבל טומאה לפי שבעל הבית חס

על כליו וכאילו מוליך יתים הוא משתמש בו רמונים אבל כלי אומן
שעומד לימכר טהור נקב כל שהוא: רוב שיעוריה כותים. מה

ובכילה וימכר חבד ורס ופיגול וטמא גיד הגשה: דבש.
כל מיני מתיקה קרוין דבש ותמרים מיני מתיקה הן: כותב.

תמרה: ליום הכפורים. ללא כתיב ביה אילת אלא אשר לא תעונה
(ויקרא ג) מיד דמייחב דעתיה ומפקע ליה מטעיו: מי כתיב.

כלום כתיב בתורה עלם כשעורה, ובית המטעג בחמין וכן כולם:
ה"ג בשרו במים שלא יהא דבר חולץ כו': עינא אחת קשורה. ומקפיד

עליו חולצת דמיהדק שפיר ולא עיילי בה מיהו ואמרין לקמן גזרין
על מיעוט המקפיד: שלף אינן חולצות. לפי שהשער קשה ולא מיהדק

שפיר ועיילי ביה מיהו: את הספל לבשרו. יהא במים הטפל הדבוק:
דבר

ללכות פ"ג

ענת ללכות א:
עירובין ד' כר.
בכוח מה.

בכוח מה:
אחת סורבין
ויקרא אסמכתא
וכי

* מי' פסחים
קפ.

כד מו. ב' כ'ק
פ"ג עירובין ד'
דכ"ח ר' בר
הרמז

הגרות
ה' ב' ח'
(ה) חות' ד' ח'
אלא ללכות

ו' ח' משמע
קלח דרש
בשמה סוף
דלחמך:

ל' ככ"י

ג' יוסף
ואימתי

כ"י אתאי (לחמך)
ב' סוכה (לחמך)
ב' סוכה (לחמך)
ב' סוכה (לחמך)

ובלוי על חמורו ומגדליו
ומבעותיו בידו הוא
וקן סמאן מיד כו'.

מצאו שכתבו בספוק
והבא אל הבית והאוכל
בבית והשוכב בבית

היה [ל] לומר והבא
אל הבית ור' ור' ואני
אמר והבא ממה האוכל

והשוכב כל כ"ש והניח
במזרח כדמי אמרנו
לרבות [הבא אל] הבית

אע"פ שאינו לא אוכל
ולא שוחה מה ח"ל
אוכל שוחה אלא ליתן

שיעוריה כד אילת
בשכיבה. וכמה שער
אילת כד אילת פרס

פ"ח חמין ולא פתח שערין
מסכת אבות כד פתח שערין
במ' פ"ח פרק ראשון

[אשר] כיוצא בו (אמר)
האוכל בבית המטעג
פרס משל לקב אמר

לא מ"ח לטאה אמר
לחם כד שמתני סתם.
אמר כן עווי אני אפרש

כשאתה אומר כן לקב
אין בו חלה. ובשאתה
אומר מ"ח לטאה

מיעוטו הלתי. שיעוריה
עב כשעורה כמסא
במגע במשא ולא באהל

דל"ה שיעורין: אלא הלכתא
ניהו וקרא אסמכתא בעלמא.
ופריך שיעורין מיכתיב חתיב
דקרא אסמכתא היא ועוד מאי
דשיעורין מייחב כולה מילתא דר'
מן דהא אמתחן קך גרים הסם
בקונטרס עושין מיכתיב חתיב
אלא אימא שיעורין של עושין
אלא אימא שיעורין של עושין
אלא אימא שיעורין של עושין
אלא אימא שיעורין של עושין

שמים איני יודע. אלא כי אתאי
מסכת שנתנייה אין בנה צריך
פבילה אסאי אין צריך פבילה
וכי חמא סמוס דר' יצחק דאמר

הוא טמא מיד. דכתיב והבא
אל הבית טמא: וכן פהרין עד ששהה.
דכתיב (ויקרא יד) והאוכל
בבית יבכם גוף ודרשין בתי"כ אין לי
אלא חולץ שוכב, וחולץ בלא שוכב,
ולחץ בלא חולץ, לא חולץ ולא שוכב
כתיב חולץ יבכם בגדיו

הוא טמא מיד. דכתיב והבא
אל הבית טמא: וכן פהרין עד ששהה.
דכתיב (ויקרא יד) והאוכל
בבית יבכם גוף ודרשין בתי"כ אין לי
אלא חולץ שוכב, וחולץ בלא שוכב,
ולחץ בלא חולץ, לא חולץ ולא שוכב
כתיב חולץ יבכם בגדיו